

Nummer 6	15. Marts 1910	59. Aargang

Et velsignet og virkeligt Hjem.

Af Apostel Reed Smoot i Efteraarskonferencen i Salt Lake City, den 4. Oktober 1909.

—

Der er sagt meget i denne Konference om Hjemmeindustri, om Nødvendigheden af et passende Familieliv og om Forbedringer i Hjemmets Omgivelser. Jeg ønsker at betone alle disse gode Instrukser, men henleder samtidig Opmærksomheden paa det Faktum, at der findes ikke faa udmærkede Hjem, der maaske af Mange ikke betragtes som saadanne, fordi de savne Kundskab angaaende det, der netop karakteriserer disse Hjem. Ethvert Hjem i Zion skulde være et Ordenshjem, et Hjem, hvor Tilfredshed, Gjæstfrihed og Gudsfrygt bo; thi der er sagt: „Hjemmets Ynde er Orden, dets Velsignelse er Tilfredshed, dets Herlighed er Gjæstfrihed, men dets Krone er Gudsfrygt."

Mine Brødre og Søstre! Ere eders Hjem af den Slags? Have vi som Hoveder for Familier bygget vore Hjem paa disse Sandheder og lært vore Børn det Samme? Kan nogen Sandhed være større end den, at Gudsfrygt er Hjemmets Krone? Mine Søskende! Jeg frygter for, at Kristendommen i vort elskede Fødeland mere og mere taber Bønnens Aand, som er sand Gudsfrygt, og at den gradvis forsvinder fra Folkets Hjem. I mange Dele af Amerika er der mangfoldige saakaldte bedre Folk, som ikke engang bede Gud velsigne den Føde, de spise, og som aldrig tænke paa at bede til Gud hverken i Enrum eller sammen med deres Familie. Dette betragter jeg som en truende Fare for Kristen-

dommen, og en Forandring i dette Forhold er højst nødvendig i de fleste Hjem i vort elskede og velsignede Land.

Alle Slags „Ismer" springe op. Fra den ene Ende af Landet til den anden er man tilbøjelig til at afkaste, hvad Folket kalder Kristendommens Aag. Jeg sigter ikke herved til Taaber, som opstaa fra Tid til anden; thi deres Levetid er i Almindelighed kort; men naar en Mand som Dr. Charles R. Eliot fra det store Harward Universitet fremkommer med en ny Lære, hvori han fornægter Jesu Guddom, og at Mennesket er skabt i Guds Lignelse, fornægter Ægtheden af Bibelens Mirakler og Bønnens Nytte, ringeagter Nadverens guddommelige Betydning, Værdien af Selvopofrelse, ja, endog Sjælens Udødelighed, saa forekommer det mig, mine Søskende, at der i disse Lærdomme er stor Fare for Kristendommen, fordi de udgaa fra en Mand, som er bleven beæret med en af de mest ophøjede Stillinger i Nationen, og som for nylig har faaet Tilbud om at fungere som Amerikas Ambassadør i et af Jordens største Lande. Medens jeg mangler Tid til nærmere at belyse disse hans Fornægtelser, vil jeg kun sige, at saadanne Lærdomme ere vel skikkede til at bringe Mistillid til og Foragt for Jesus og hans Lærdomme ind i det amerikanske Folks Hjerte og Hjem. Hvis dette sker, hvis Anti-Kristens Aand trænger ind i Hjemmet, vil jeg sige til Alle, som ere forsamlede her, og til Folket overalt i dette Land: Der existerer da en Tingenes Tilstand i Hjemmet, som ikke noksom maa frygtes og beklages, og som alene kan overvindes ved, at vi erhverve os Kundskab om Jesus Kristus og vor himmelske Fader.

Jeg haaber, at vore Hjem ere Ordenshjem; jeg haaber, at vore Hjem ere Tilfredshedens Hjem. Naar jeg siger „Hjem", saa mener jeg et Sted, hvor Fader og Moder og Børn elske hverandre og frygte og elske deres Gud. Der kræves ikke, at det skal være en elegant Bolig; et hyggeligt og tilfreds Hjem kan findes indenfor fire Vægge; det kan være af ringe Størrelse og meget tarveligt møbleret; men dersom der i et saadant Hjem findes Guds Kjærlighed, Tilfredshed og Fred, dersom den hele Familie i Enighed og Fællesskab søger at naa det samme Maal, da veed jeg, at Herren er tilfreds med dette Hjem. Lad mig overfor alle mine Tilhørere betone, at det, der fremfor alt bringer Tilfredshed i et Hjem, er en trofast og punktlig Efterlevelse af Bøn og Paakaldelse. Lad Fader bede, lad Moder bede, lad hvert Barn bede; lad hver af dem have Lejlighed dertil, og lad Hjemmets Arne være det Sted, hvor eders Hjertes inderligste Ønsker udøses for eders himmelske Fader.

Jeg holder for, at det usleste og sletteste Væsen paa Jorden er en doven og ligegyldig Mand. Jeg har mødt nogle — jeg takker Gud, at det ikke er mange — som jeg anser for at være fuldstændig dovne; thi de lade deres Hustruer gjøre alt Arbejdet i Hjemmet og lade dem tillige skaffe det Nødvendige til Familiens Underhold, ja endog til Manden

selv. Jeg erindrer, at da jeg ved en vis Lejlighed traf en af den Slags Mænd, spurgte jeg ham, hvorfor han ikke søgte Arbejde. Jeg vidste nemlig, at han var en af dem, som altid sagde, at han „søgte at faa noget at bestille", men som ogsaa altid haabede og ønskede, at han intet maatte finde. Jeg kunde træffe ham paa Gaden til alle Tider paa Dagen og paa alle Aarstider. En Dag spurgte jeg ham, hvorledes han kunde forsørge sin Familie. „Aa", svarede han, „min Kone vasker jo." Hertil indvendte jeg: „Dersom du ingen anden Beskjæftigelse kan finde, hvorfor i al Verden gaar du da ikke hjem og hjælper din Kone med at vaske?" „Nej," svarede han, „det er da under en Mands Værdighed." Jeg siger: Gud forbarme sig over et saadant hjælpeløst Væsen; thi Mand kan jeg ikke kalde ham. Til alle mine Brødre og Søstre her i Dag vil jeg sige: Begynd med hvert eneste af eders Børn, fra de ere ganske unge, og lær dem at elske, respektere og udføre Arbejde. Jeg takker min Gud, at jeg kjender et Haandværk omtrent til Fuldkommenhed, hvilket foraarsager mig stor Glæde; thi jeg veed, at jeg kan fortjene mit Brød hver Dag som Uldvarefabrikant. Og det er mit Ønske, at hver af mine Døtre maa lære at arbejde, saa at de, naar de en Gang blive gifte og ansvarlige for en Husholdning, kunne være i Stand til at lede den paa rette Maade. Selv om de ikke skulde blive nødte til at gjøre det, saa er det godt for dem, at de have det fornødne Kjendskab dertil. Jeg læste fornylig en Artikel om Dovenskab, skrevet af Dr. Albert von Bergmann i Berlin; han er anset som en af de bedste Autoriteter paa dette Felt i Verden, eftersom han har gjort denne Last til et indgaaende Livsstudium. Han siger om Dovenskab: „Ingen er født naturlig doven. En, der er født ligegyldig og med Ulyst til at tage sig noget for, er allerede smittet af andre Aarsager end Dovenskab. Den kronisk dovne Dreng er fra Begyndelsen lige saa sund og vel som almindelige Børn, men efterhaanden, som han nægter at udføre sit Arbejde i Skolen, sine Pligter i Hjemmet, sit Arbejde paa Værkstedet eller i Marken, bliver Driveriet en Vane for ham, og tilsidst kan han ikke befri sig fra Dovenskaben uden ved Hjælp af en kraftig kurativ Behandling. Bevægelsesmusklerne i Haand og Fod slappes, Hjernens Virksomhed forringes, og Tankeevnen svækkes; Øjet mister sin Glands og udfører kun Halvdelen af sine Funktioner, medens Øret forsømmer at opfange mange Lyde, og det hele Individ taber ved alt dette i Styrke og Handlekraft. Omend Udviklingen foregaar langsommere, lider dog den dovne Drengs fysiske Væsen paa samme Maade som dens, der er angreben af en ødelæggende Sygdom. Gradvis overføres denne fysiske Forvandling paa Sjælen — Sindet — og de smukke og herlige Inspirationer, som Gud giver alle unge Mennesker, der ere under den rette Indflydelse, forvandles hos den Dovne som oftest til kriminelle Tilbøjeligheder. Samfundet faar da i ham Tiggerdrengen, Tyvedrengen og Dovendyret; det

har intet andet at gjøre end at sætte ham bag Laas og Slaa eller at lade ham drive fra Sted til Sted, indtil Døden endelig befrier det fra et fuldstændig unyttigt Medlem."

Jeg haaber, at I, Fædre, ville interessere eder for Arbejdet i Hjemmet; jeg haaber, I ville lette Mødrenes og Hustruernes Byrder saa meget som muligt. Jeg hørte for en Tid siden, at en Mand i en offentlig Tale sagde, at han ikke havde kysset sin Hustru siden den Dag, da de bleve gifte. Brødre og Søstre! Jeg opfattede dette som en stor Uret, han havde begaaet mod sin Hustru. Den Slags Lære eller den Praxis er ikke at anbefale. Siden den Dag, da jeg blev gift, og til denne Morgen har jeg ikke en eneste Gang forladt min Hustru uden at kysse hende til Farvel, og naar jeg har rejst mig fra Middagsbordet for at gaa til mine Forretninger, har jeg altid gjort det samme; jeg vilde hjertelig ønske, at enhver Sidste-Dags Hellig vilde gjøre ligesaa — ikke kysse min Hustru, men sin egen. (Latter.) Begynd Ægteskabet og fortsæt det ved at vise eders Hustru, at I ere interesserede i hendes Arbejde og Byrder, ved at elske og hjælpe hende. Løft saa mange som muligt af de tunge Byrder fra hendes Skuldre, for I veed, at det gamle Ordsprog siger:

„Mandens Arbejde fra Sol til Sol, men Kvindens er evigt fra Pol til Pol."

Intet Hjem kan skabes hverken ved en Fader eller ved en Moder alene; der fordres en hel og forenet Familie til at skabe og vedligeholde et fuldstændigt Hjem for Sidste-Dages Hellige.

Maa Gud give os Styrke til at gjøre hvert Hjem i Zion til et fuldkomment Hjem og fremfor Alt til et Bønnens, Gudsfrygtens, Gjæstfrihedens og Tilfredshedens Hjem, beder jeg i Jesu Kristi Navn, Amen!

Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid.

Af Patriark C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 69.)

Saaledes er de Ugudeliges Sjæles Tilstand; ja, i Mørke og i en skrækkelig, frygtelig Forventning af Guds Vredes brændende Nidkjærhed over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand, saa vel som de Retfærdige i Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse. (Almas Bog 40: 1—14.)

Af denne lære vi 1, at der er en Mellemtid — en aandelig Tilværelse for Sjælen — fra Dødstimen her indtil Opstandelsen fra de Døde. 2, at Aanden strax bliver ført hen til Gud, som gav den Livet, og derefter bliver anvist den Sfære i Aandeverdenen, som Sjælen her

i dette jordiske Liv har gjort sig værdig til — de Retfærdiges Aander i Paradis, hvor de nyde en lyksalig Fred og Hvile, medens de Ugudelige — og af dem er der mange forskjellige Grader — blive henviste til den Sfære, som de have fortjent ifølge Guds Retfærdighed, som kjender Alle. 3, at Sjælene forblive i denne dem anviste Sfære indtil Opstandelsen, da deres Aand vil blive gjenforenet med Legemet, hvorved en ny Forandring i Sjælens Tilværelse indtræder — denne Gang for ikke mere at være underkastet Forkrænkelighed og Død, men leve evindelig.

Da Frelseren led og døde paa Korset, lovede han den troende og bodfærdige Misdæder, som led Døden paa samme Tid og samme Maade, at han skulde være med ham i Paradis samme Dag. Dette Løfte erholdt ikke den anden Forbryder. Frelseren og den døende Misdæder gik altsaa begge ind i Aandernes Verden samme Dag, og Apostelen Peter underretter os om, at Frelseren ogsaa gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage, der Arken byggedes. (1 Petri Brev 3: 18—20.) Disse Aander havde været gjenstridige og ugudelige i deres dødelige Tilværelse og havde været i et aandeligt Fængsel i mere end to Tusinde Aar, udelukkede fra Frelseplanens Velsignelser og det dermed forbundne Haab, indtil Frelseren kom iblandt dem — en Aand, ligesom de selv vare — og aabnede Fængslets Dør for dem, som det var forudsagt ved Profeten Esaias, 42: 7.

De Ugudelige skulle gjøre Regnskab for ham, som er rede til at dømme Levende og Døde; thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden. (1 Peter 4: 6.)

Jesu Legeme henlaa i Graven fra Fredag Eftermiddag til tidlig Søndag Morgen, altsaa i mindre end to Døgn. Naar man betænker den vigtige Mission, som han udførte paa denne korte Tid, saa kan man have Grund til at spørge: kunde dette blive udført af ham alene? — Vi ville prøve paa at komme den tænkende Læser til Hjælp med lidt historisk Underretning om, hvad Frelseren udførte iblandt Befolkningen, som levede her i Amerika paa den Tid, da han led og døde blandt Jøderne i Jerusalem.

Efter sin Opstandelse kom han nemlig til sine Venner og troende Disciple her — og de vare tildels forberedte derpaa ved visse Tegn og store Naturbegivenheder og forventede hans Komme iblandt dem — og af disse udvalgte han tolv apostoliske Disciple saa vel som andre Medhjælpere til Evangeliets Forkyndelse iblandt de mange Millioner af Mennesker, som den Gang beboede dette udstrakte Land, og han underviste Disciplene personlig baade om Evangeliets Lærdomme saa vel som om de Pligter, der kom til at hvile paa dem ifølge denne Beskikkelse.

Han kunde ikke personlig komme til alle Egne i Nord- og Sydamerika, ejheller til Øerne i Havet, lige saa lidt som han selv forkyndte Evangeliet i den øvrige Del af Verden paa den østlige Halvkugle, men han udsendte og bemyndigede sine Tjenere, der siden, eftersom Tid og Omstændigheder førte det med sig, gjorde det, og endda er der meget tilbage at udføre endogsaa i vor egen Tidsalder. Saaledes maa det — efter vor Mening — ogsaa være bleven udført i Aandeverdenen den Gang og bliver udført der indtil denne Dag af Herrens Tjenere, som kaldes ind i Aandeverdenen og ankomme der i fuld Besiddelse af deres Præstedømme og den evangeliske Kundskab, som de erholdt her og tog med sig.

En af vore Digtere lader en døende Ældste sige:

„Mit Præstedømme jeg medtager
For der at kunne gavne dem;
Og hvor som helst det Gud behager,
Jeg Frelsens Budskab bærer frem.
Jeg ser, igjennem Dødens Port,
For mig et Værk saa skjønt og stort.“

Der var paa den Tid, da Frelserens Aand besøgte de Hedengangnes Opholdssted, saa mange store Mænds Aander der, at han uden Tvivl har udført sin Mission til Hades (Aandeverdenen) paa samme Vis, som han udførte den her i Amerika iblandt Nephiterne, og der var ikke Tid nok til at gjøre det paa nogen anden Maade — desuden varede det kun en kort Tid, inden hans heri Livet valgte Apostle ogsaa bleve overførte til Aandeverdenen, hvor de kunde udføre deres Missionsgjerning uhindret af Forfølgelse og Død, indtil de bleve løste fra denne Mission og bleve overførte til det herlige Sted, hvor Frelseren havde lovet, at han gik bort for at berede dem, at hvor han er, der vilde han ogsaa, at de skulde være, men dette maatte ske formedelst Opstandelsen fra de Døde; thi han indtog sin Plads ved Faderens højre Haand efter sin Opstandelse.

Naar man dernæst betænker, hvor mange Millioner Mennesker der har levet siden den Tid og leve i vor egen Tid, som ikke i dette Liv kunde faa det rene og sande Evangeliums Principper at høre, endskjøndt de maaske have hørt om en Frelser, men alligevel ere døde uden at have haft Anledning til at adlyde dets bestemte Betingelser for at opnaa Frelse i Guds, vor himmelske Faders Rige her paa Jorden saa vel som hisset, saa opstaar ganske naturligt det Spørgsmaal: ere de da uigjenkaldelig fortabte? — Naar man dertil vil erindre, at selv de, som vare gjenstridige i Noahs Dage, fik Frelsens Budskab at høre, saa bliver Svaret ubetinget Nej! „thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve

for Gud i Aanden." Paulus skriver til Menigheden i Rom: „Skriften siger jo: hver den, som tror paa ham, skal ikke beskjæmmes, og der er ikke Forskjel paa Jøde og Græker; thi den samme er alles Herre, som er rig nok for alle dem, som paakalde ham; thi hver den, som paakalder Herrens Navn, skal vorde salig. Hvorledes skulle de paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke have hørt? men hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab." (Rom. 10: 11—15.)

Dette kan ske i de hedengangne Aanders Opholdssted lige saa vel som her i Livet; thi det er til Sjælen eller Aanden, at Evangeliet bliver prædiket, enten den er i et jordisk Legeme eller ikke, og det er dette intelligente Væsen, som kan annamme det i Tro eller forkaste det i hin Verden ligesom i denne, og hos Gud er ikke Forskjel paa Jøde og Græker — Kristen eller Hedning — thi saalænge, som de ikke have forkastet Frelsens Tilbud, ere de ikke under Fordømmelse, og det er derfor, at Evangeliet bliver forkyndt ogsaa for de Døde, der ikke fik dette Frelsens Budskab at høre her i dette Liv.

Det kommer derfor an paa, om de, som høre Evangeliet, ville tro det og adlyde det, for saa vidt de kunne adlyde de Betingelser, som ere knyttede til det for at kunne opnaa fuld Frelse i Guds Rige, men Frelseren har selv erklæret: „At uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3: 5.)

Her have vi altsaa en bestemt erklæret Betingelse for at faa Adgang til Guds Rige, „men uden Tro er det umuligt at behage Gud", og derfor staar denne Betingelse i nøje Forbindelse med Tro paa Jesus som Verdens Frelser, uden hvilken Daaben ikke vil have anden Virkning end et almindeligt Bad i Vand — forudsat at saadan Daab bliver forrettet ved Neddyppelse i Vandet, som var den Maade, hvorpaa denne hellige Handling blev udført i Frelserens og hans Apostlers Dage, og derfor bliver Handlingen ogsaa kaldet „Gjenfødelsens Bad" — ikke en Bestænkelse, (Fortsættes.)

Tankesprog.

Den sørger hjerteligst over de Døde, som har levet bedst efter deres Ønsker.

Hvilket er værst? At tale, naar man bør tie, eller at tie, naar man bør tale?

Tirsdag den 15. Marts 1910.

Lunkenhed.

Dette Ord findes kun to Steder i Bibelen, og det er i det Nye Testamente. I Rom. 12:11. siges: „Værer ikke lunkne i eders Iver; værer brændende i Aanden, tjener Herren", og i Aab. 3:15.: „Jeg veed dine Gjerninger, at du er hverken kold eller varm; gid du var kold eller varm! Derfor, efterdi du er hverken kold eller varm, vil jeg udspy dig af min Mund".

Det første Citat indeholder Ord, som bleve henvendte til de romerske Kristne af deres ivrige og højst interesserede Ven og Mester, Paulus; det sidste indeholder Ord, som Jesus efter sin Himmelfart udtalte til Johannes, den elskede Discipel, under dennes Fangenskab paa Øen Patmos. Jesus gav ham her en Aabenbaring „for at vise sin Tjener de Ting, som snart skulle ske". (Aab. 1:1.)

Paulus opmuntrer med sine Ord de troende Hellige til fortsat og forøget Iver og Aktivitet i at tjene Herren i Aand og Sandhed, medens Frelseren udtrykker sin Afsky for den Lunkenhed, som netop paa den Tid raadede og tiltog blandt Kirkens Tilhængere i Laodicea, den florerende Handelsstad i Lilleasien, hvor Rigdom og Forfængelighed truede med at ødelægge den gode Sæd, der syntes at trives bedst under Savn og Gjenvordigheder.

Dorskhedens og Efterladenhedens Aand havde betaget dem i den Grad, at Frelseren fandt deres aandelige Stilling vammel og modbydelig, saa at han følte til at „udspy" dem af sin Mund. Han vilde langt foretrække, at de befandt sig paa et af de to for Temperaturen normale Punkter: kold eller varm; thi for hver af disse kjendte han et passende Sted, men Lunkenhed var en Ting, som ikke kunde normalisere nogen af de andre to, men snarere ødelægge dem begge.

For flere af de Sidste-Dages Helliges Vedkommende kan der med god Grund klages over en lignende Stilling. De have deres Navne i Bøgerne, det er det Hele; men man sporer ingen Aktivitet eller sunde Livsytringer. Maaske overvære de et Møde nu og da, naar Tiden falder dem kjedelig andre Steder; ellers lade de sig ikke se fra Aarets Begyndelse til dets Ende. De ere absolut værdiløse baade for sig selv og Andre; lig vandløse Skyer drives de om for ethvert Vindpust, og Motivet til, at de forlangte Daab, synes uforklarligt, medmindre man skulde søge det i uærlige, egennyttige Beregninger, hvis Realisation har vist sig umulig. Smerten ved den ny Fødsel have de aldrig erfaret, ligesaa lidt som de have aflagt „det gamle Menneske efter den forrige Omgjæn-

gelse". De fandt Intet, fordi de Intet søgte i Tro. De modtoge Haandspaalæggelse for den Helligaand, men beredte ikke deres Hjerte til den største af Himmelens Faddergaver til den omvendte og døbte Troende, og derfor udeblive alle dens Virkninger og Frugter. Sjælens Øje forbliver mørkt, Øret døvt, Hjertet lunkent, og den aandelige Cirkulation stagnerer, indtil det hele Væsen lammes og slumrer hen. Tro er et Træ, hvis Rødder kun kunne gribe fat i den aandelige Aktivitets Jordbund, hvis Grene bestaa af Selvforsagelse og Opofrelse i det Godes Tjeneste, og hvis Frugter ville velsigne Enhver, der gjør sig dem til Gode, medens de ere velbehagelige i vor himmelske Faders Øjne. Den lykkelige Indehaver af disse Gaver er let kjendelig paa det tilfredse Smil, det aabne, velvillige Svar og det varme, hjertelige Haandtryk. Punktlige som Astronomens Kronometer ville de udføre deres Pligter mod deres Gud og deres Medmennesker uanset hvor eller naar. Disse ere Herrens sande Disciple, til hvem han vil sige: „Tager mit Aag paa eder og lærer af mig".

Ere vi lunkne, da lad os rejse os fra vor Slummer og varme os op til Flid og Arbejde og handle, medens det er Dag. Der er nok for Alle at gjøre, nok baade for os og for Andre. Lad vort Lys skinne og vor advarende Røst lyde for den Vildfarende; lad os opmuntre den, som stræber fremad mod det rette Maal, og hvis vi ere stærkere end den, der stønner under Livets svære Byrde, saa lad os række ham en hjælpende Haand. Lad os være hele Mænd og hele Kvinder, ikke halve, naar det kommer an paa Sandhedens Principper og vor hellige Religion.

Før Lord Nelson leverede det historiske Slag ved Cap Trafalgar, hejsede han det Signal til den hele Flaade: „England forventer, at hver Mand gjør sin Pligt i Dag". Dette Signal blev fulgt, og endnu ruller Ekkoet af disse Ord under Historiens Hvælv. Gud forventer ogsaa, at hver Mand og Kvinde i hans Armee gjør sin Pligt hver Dag. Derfor, kjære Læser, aflæg al Lunkenhed; vær brændende i Aanden, og lad os alle tjene Herren.

Dersom din Broder forarger dig.

(Af Præs. Joseph F. Smith i „Improvement Era".)

Du er forligt med din Broder? Du har gjort ret; thi megen Ubehagelighed kunde afværges, dersom de Hellige efterlevede den Lov, som Herren har givet, og den venlige og velgjørende Aands Indflydelse vilde da forøges og udbredes i det hele borgerlige Samfund. Mænd kunne maaske være af forskjellig Anskuelse angaaende politiske Spørgsmaal, thi der opstaar ofte bitre Følelser ved politiske Møder baade før og efter et Valg, fordi mange Brødre i deres Ensidighed og Egoisme tro, at

hvis deres politiske Opfattelse ikke gaar af med Sejren, vil Ulykke og Ruin komme over Land og Folk, og derfor overdænge de ofte Anderledestænkende med Fornærmelser og uhøviske Benævnelser, ja fremstille dem endog af og til som Karikaturer i Vittighedspressen. Mænd kalde da ofte hverandre Løgnere, Bedragere og Skurke, medens de nedsætte og bekæmpe deres Modstanderes Motiver og Handlinger paa værste Maade. Derved hænder det undertiden, at der mellem Brødre opstaar Fjendskab, der varer for hele Livet og ofte fortrædiger dem i deres offentlige Virksomhed og forbitrer deres private Livs Fred. Andre tillade sig at mistyde deres Brødres Handlinger i det offentlige Liv, og uden at kjende det virkelige Motiv til Handlingen kritisere og fordømme de Manden, som udfører den. De arbejde sig op til en saadan Højde af Taabelighed, at de, hvis de kunde se sig selv, som Andre se dem, vilde skamme sig over deres egen Opførsel og se Tingene i Sandhedens og Retfærdighedens Lys.

Ingen Mand har Ret til at fordømme en Broders Handling uden at kjende Motivet til den, og dersom han i sin blinde Iver enten i Ord eller ved Handlinger skulde komme til at sætte en Plet paa en Broders Karakter eller saare hans Følelser, da burde han, naar han oplyses derom, være Mand for at søge sin Broders Tilgivelse. Han burde nærme sig ham i Ydmyghed og vise, at han respekterer Forsoningens Lov, som Gud har aabenbaret til sit Folk, og som fordrer, at den, der fornærmer sin Broder, skal bede ham om Tilgivelse. Det at bære Fjendskab og Had i Hjertet mod noget Menneske er en stor og farlig Synd baade i Guds og Menneskers Øjne. Herrens Lov er: „Om din Broder eller Søster forarger dig, skal du tage Sagen mellem eder alene, og om han eller hun bekjender, skal du lade dig forsones. Og om han eller hun ikke bekjender, skal du overanvorde ham eller hende til Menigheden, ikke til Medlemmerne, men til Ældsterne".

„Men", siger En, „jeg har Ret, derfor bør min Broder komme til mig". Den Anden paastaar maaske det samme for sit Vedkommende. Hvem af dem skal da gjøre det første Skridt? Begge. Det er ligesaavel den Enes som den Andens Pligt at faa Striden bilagt. Og hvis de ikke kunne ordne Sagen paa egen Haand, saa bør de kalde Kirkens Ældster til Hjælp og ikke unde sig Hvile, før en fuldstændig Forsoning er opnaaet.

Enhver anden Fremgangsmaade, og allermest den, som vedblivende besmitter Hjertet med uvenlige Følelser uden noget ærligt Forsøg eller Ønske om Forsoning, er Synd og Uret i Herrens Øjne. Ikke alene er en saadan Sindsstemning skadelig for vedkommende Individer selv, men det afkjøler de varme Følelser, som bør existere mellem Sødskende i den samme Tro, og hæmmer Kirkens Vækst ved at blive en farlig Anstødssten for dens Medlemmer. Hvis de stridende Brødre ikke kunne komme til Enighed, bør strax Kirkens Embedsmænd kaldes til Hjælp, og skulde en

af de Fornærmede vedblivende være uvillig til at slutte Fred, men stadig bagvaske sin Broder og vende det døve Øre til gode Raad og Formaninger, da skal han udelukkes af Kirken, saa at den kan blive befriet for Individer, der med Vidende og Vilje modsætte sig Gud og hans Love.

Men eftersom Forebyggelse er mere værdifuld end Kuren, vilde det da ikke være bedre at handle sindigt, tænke først og overveje Sagen, inden man giver sig blind Vrede og taabelig Hidsighed i Vold; der er jo nemlig meget faa Ting, hvis der forøvrigt er nogen, der have saa stor og virkelig Betydning, at de kunne opveje Værdien af Broderfred og Kjærlighed. Blandt alle de forskjellige Udestaaelser ere de politiske sikkerlig de mest værdiløse.

Lad hver Hellig søge at holde sin Hæftighed og Vrede i Tømme ved at udvise Retfærdighed og sund Fornuft og nøje overveje enhver Sag, forinden han dømmer. Og hvis han anser det nødvendigt at fremkomme med en modsat Opfattelse, lad ham da gjøre det med Ro og Sindighed efter moden Overvejelse og kun besjælet af Ønsket om, at det maa bringe størst mulig Gavn for alle deri interesserede. Hvis hans Opfattelse ikke vinder Bifald, er det dog derfor hverken rigtigt eller forstandigt at bagtale og nedsætte de Brødre, der have afvigende Anskuelser i politiske Spørgsmaal. Enhver, der fremturer i saadan Adfærd, bør kaldes til Regnskab af Kirkens Ældster.

Missionsnyheder.

Daabshandlinger. I vort Daabskapel døbtes den 2. Marts om Aftenen 3 Individer af Præs. Andrew Jenson og eet Individ samme Aften af Ældste Orin P. Hansen. Den 9. Marts om Aftenen døbtes andre 3 Individer af Præs. Andrew Jenson.

Afløsning. Ældste Georg Georgsen er afløst fra sin Virksomhed i Bergens Konference efter et godt og hæderligt udført Arbejde; han afrejser fra Liverpool den 17. ds. med Dampskibet „Dominion".

Beskikkelse. Ældste Alma Petersen er beskikket til at virke i Kristiania Konference og Christian Nielsen til at virke i Aarhus Konference.

Foredrag med Lysbilleder. Præs. Andrew Jenson er nu vendt tilbage til Kjøbenhavn efter sin Rundrejse til forskjellige Byer, hvor han har holdt Foredrag, ledsagede af Lysbilleder, som omtalt i „Stjernen" for den 15. Februar. Han besøgte følgende Byer: Næstved, Slagelse, Korsør, Odense, Esbjerg, Silkeborg, Aarhus, Randers, Skive, Hobro, Aalborg, Hjørring og Frederikshavn. Overalt mødte der mange, sjælden

under 300, et Par Steder endog 500; alle Stederne syntes Foredragene og Lysbillederne at fængsle og interessere Tilhørerne. Pressen viste sig i de fleste Byer velvillig, og Fred og Orden herskede overalt.

Dette er en ny Maade at fremstille Mormonismen paa for Folket; Lysbillederne lokke jo mange til at indfinde sig, som maaske ellers aldrig vilde komme, og paa den Maade kan forhaabentlig en Del af Bigotteriets Spindelvæv mod vort Folk og vor Sag fejes til Side.

Ældste Lars Fredriksen, som var Præs. Jenson behjælpelig med at opstille og tilse Instrumentet, tog fra Frederikshavn over til Norge, hvor omrejsende Ældste Anton J. T. Sørensen vil holde en Række Foredrag, ledsagede af Lysbilleder, i de betydeligste Byer i Kristiania Konference, og ved Foraarskonferencens Afholdelse i Bergen og Tronhjem vil Præs. Jenson gjenoptage Arbejdet.

Ældste Anton J. T. Sørensen tilskriver Præs. Jenson fra Drammen, Norge, angaaende Lysbilled-Foredragene i Kristiania: „Det første Forsøg kronedes med storartet Held. Vort rummelige Lokale var fyldt til Trængsel, og Flere maatte gaa bort af Mangel paa Plads. Der var almindelig Tilfredshed, og Mange, som aldrig før have set eller hørt Noget angaaende Kirken og dens Historie, ønskede at komme igjen.

Tirsdag Aften den 8. ds. holdt vi et Foredrag her i et af Byens bedste Lokaler for et talrigt og taknemmeligt Publikum, og Udsigterne for Fremtiden ere særdeles lovende for den nye Maade, ved Hjælp af hvilken vi ønske at henlede Menneskenes Opmærksomhed paa den Religion, som vi søge at udbrede. Foruden de 63 Billeder, De sendte os, have vi anskaffet 40, saaledes at vi nu have 103, og dette giver jo en rig og heldig Afvexling i vort Program. Det er min Hensigt at besøge de betydeligste Byer i denne Del af Landet, inden De kommer over til os for at afholde Konference den 16. og 17. April."

Gode Resultater. Ved at læse Missionærernes Rapport for Februar Maaned kunne vi høste Opmuntring til forøget og vedholdende Flid og Iver i vort Missionsarbejde, og det er et Studium, som det er gavnligt for vore Ældster at lægge sig paa Hjertet. „Sammenligning er Sandhedens Vægtskaal", siger Araberne.

Denne Gang tager Bergen Prisen. Den har med sine 13 Missionærer omdelt 13,551 Skrifter og 439 mindre Bøger samt 30 indbundne Bøger. Naar denne Konferences Udstrækning og vanskelige geografiske Forhold tages i Betragtning, maa det indrømmes, at Ældsterne der have udfoldet en rosværdig Virksomhed, og dette fortjener saa meget mere at nævnes, fordi der netop i den paagjældende Maaned har hersket et uroligt og stormfuldt Vejr langs Norges Vestkyst. Brødre! lad os se, hvem der tager Prisen i denne og næste Maaned. Stræk Sejlene og fyld dem med Flidens Vind, og lad Ingen lede eder ind i „Kjølvand". Altsaa, friskt Mod! saa ville Resultaterne blive endnu bedre. Den Sag, vi have viet os, fortjener vor udelte Opmærksomhed.

Fra Utah.

Dommer C. M. Nielsen skriver den 25. Februar bl. a. følgende fra Salt Lake City til Redaktionen: „Det glæder mig meget at høre om det gode Arbejde, der udføres i de skandinaviske Lande. Jeg mindes endnu med Taknemlighed til Gud, da jeg i Byen Brevik i Norge i Efteraaret 1873 blev ordineret til Ældste af Ældste Oluf J. Andersen. Jeg føler mig lykkelig ved, at jeg endnu besidder dette Præstedømme, og ved, at jeg indtil denne Dag har forsøgt at ære det, omend i megen Skrøbelighed. Hvad er vel al verdslig Glæde i Sammenligning med den Tilfredshed, der alene kan opnaas ved at opfylde vore Pligter mod Gud og vore Medmennesker? Jeg er fuldt forvisset om, at dette er den Almægtiges Værk, og den Belønning, som venter vore trofaste og nidkjære Missionærer, vil ikke kunne fattes, saalænge vi befinde os blandt Dødelige i denne Verden. Hvis der ikke skulde komme Hindringer i Vejen, er det min Hensigt at besøge mit Fødeland, Norge, nu til Sommer for at gjense de kjære Steder, som jeg forlod for 34 Aar siden for at kaste mit Lod blandt Folket i disse Dale, hvor jeg har ydet min Skjærv af Arbejde og Indflydelse for at udvikle de sunde og sande Principper, der sætte Mormonismen saa højt over alle andre Trossamfund i den hele Verden i Dag. Den lover ikke Belønning for det Gode i det fjerne „Hisset" alene, men den yder rigeligt af timelig Tilfredshed og Velsignelse allerede, medens vi flittige og trofaste vandre her i Forkrænkelighedens Land. Tillad mig til Slutning at sende min hjertelige Hilsen til dem, som endnu leve i vore Forfædres Lande, og som mulig kjende mig."

— Ældste Joseph J. Kjær skriver den 20. Februar fra Salt Lake City. Han beder hilse dem, der endnu kjende ham i hans Fødeby Kjøbenhavn, og han omtaler paa en meget interessant Maade den Tid, da hans Forældre, saa tidligt som i 1857, forenede sig med de Sidste-Dages Hellige, og hvorledes de opdroge deres 8 Børn i den samme Tro. Han nævner med Glæde og Taknemmelighed flere af de Ældster, som i 60'erne og 70'erne kom til Skandinavien, og som ved et godt Arbejde vandt sig en Plads i de Helliges Hjerte, saaledes C. D. Fjeldsted, C. Widerborg, Jesse N. Smith, N. C. Wilhelmsen, C. C. A. Christensen o. fl.; han omtaler, hvorledes han selv og flere andre Børn, da H. J. Christiansen, „Bikuben"s nuværende Redaktør, i Militæruniform først kom til Møderne for at undersøge Læren, troede, at han var en af Lovens Haandhævere, fordi han havde Sabel ved Siden; thi netop i de Dage vare de Helliges Møder Gjenstand for megen Forstyrrelse af ondsindede Mennesker, og det udartede ofte til raa Voldsomheder ved, at Vinduesruderne knustes og lignende. Saadanne Optrin

forefaldt i en Sal i Frederik den Syvendes Gade, hvor vi da havde Forsamlingslokale, og det blev ikke meget bedre, da vi flyttede til Gothersgade 48, hvor det undertiden kom til Haandgemæng, og Urostifterne maatte med Magt kastes ud. Ved en Sammenligning mellem de Dage og nu føler Broder Kjær sig hjertelig glad og taknemmelig for den store Forandring til det Bedre paa alle Omraader. Nu har Missionen et smukt og bekvemt Hovedkvarter i Stadens Centrum i Kirkens egen Ejendom; Møderne ere vel besøgte, og Fred og Orden raader ved alle de Helliges Sammenkomster baade i Kjøbenhavn og over hele Danmark, Til Slutning skriver han: „Jeg er meget interesseret i den skandinaviske Mission, men specielt i Norge, da to af mine Sønner have haft deres Mission der; min Søn Karl virker for Tiden i Haugesund og er glad for de Erfaringer, han har indvundet, for den Kjærlighed, han nærer til det norske Folk, og for det gode Arbejde, han ved Herrens Hjælp har været i Stand til at udføre i Midnatssolens Land."

Søndagsskolernes Program for April 1910.

(For 1. 2. og 3. Klasses Lektier se Side 94 af „Stjernen"s 58. Aarg.)

---

4. Klasse.

10. Lektie: Den store Krig — Nephiha, den anden Overdommer dør — efterfølges i Embedet af sin Søn, Pahoran. Alma 48, 49 og 50. Kap.
11. Lektie: Krigen vedbliver — Amalickiah myrdes af Teancum — Ammoran bliver Konge. Alma 51. Kap.
12. Lektie: Helamans 2000 „Sønner" — Deres Tro og Modighed — ikke en Eneste dræbt. Alma 56. Kap.

Kvindelig Valgret.

Tilegnet de danske Kvinder af Jeppe Aakjær.

Der skrider i Lyset et frelsende Tog,
Det kalder ved Smaamandens Døre,
Paa Lovgiver-Porten det rungende slog,
Selv døveste Drog maa det høre.
Det sender sit Bud til hvert eneste Hjem,
Og Hænderne vinker, hvor Toget gaar frem.

De Mørkets Dæmoner, som Natten har dulgt,
Bortglider paa Flagermusvinger
Og Frihedens Alfer, som Toget har fulgt,
De søndrede Lænker hensvinger.
Og Manden slaar Følge med Sindet i Brand,
Men Kvinden hun tøver med Øjet i Vand.

Thi hvor skal hun tage det villende Mod,
Som Guderne nægted de Svage!
Vemodig hun løfter sin hildede Fod
Og stirrer mod Vuggen tilbage.
Dog Maalet har luet, og Længslen er vakt,
En Dag vil den voxe til flammende Magt.

For længe hun sad under Formynder-Arm
Og leged med Pynt og med Dukker,
For længe — som Fugl i sin gitrede Karm —
Hun nipped til Smiger og Sukker;
Men snart vil hun vaagne af Smigeren mæt,
Da gnider hun Øjet og kræver sin Ret.

Den gudskabte Ret, som hos tænkende Mænd
Staar adlet blandt Jordlivets Goder,
Den skulde du nægte din kjæreste Ven,
Din Hustru, din Søster, din Moder!
Nej, delte de Byrden i Felt som i Lejr,
Hvor skjændigt at nægte dem Part i vor Sejr.

Hvor Mændene brydes med Klinge og Kno,
Der skulde hun tyssende træde,
Hvor Skjæbnerne trampes med sømslagne Sko,
Der skulde hun Saarene væde:
Det Ømhedens Sind, som er Himlens Skjænk,
Med hende da smykked vor Lovgiver-Bænk.

Befrielsens Mærke staar tegnet i Sky'n
Omkring i de fødende Lande,
Og Luften er svanger med Torden og Lyn,
Og Kravene stiger som Brande.
„Agnete, vær vaagen, det ringer mod Dag,
Snart Havmanden slipper sit kvælende Tag."

En patriotisk Moder.

I den sydamerikanske Revolution tog Kvinderne i Caraccas livlig Del, og ved deres Indflydelse opflammede de Mænd og Sønner til Heltebedrifter. En af dem, Madame Montilla, en Dame af Rang, havde 3 Sønner i Armeen, men den ældste gik over til Nord-Amerika, utilfreds over Mirandas Ledelse, hvilket han forudsaa vilde bringe Ulykke over Landet; den næstældste Broder blev overtalt af en Fosterbroder til at forene sig med Monteverde paa Vejen til Lejren. Herover blev Moderen saa opbragt, at hun paa lovformelig Maade gjorde ham arveløs.

Efterat Monteverde havde sat sig i Besiddelse af Caraccas, søgte han en Samtale med den stolte Moder for at bevæge hende til at tilbagekalde sin Beslutning, som han kaldte hastig og overilet, og forestillede hende, at hvis hun vilde tilgive sin Søn Pablo, saa vilde hendes Søn Thomas, som nu laa i Lænker i et Fangehul i Laguira, blive sat paa fri Fod. Hertil svarede den patriotiske Moder med tilbagevisende Foragt: „Jeg er stolt over det, jeg har gjort, og medens min Søn Pablo maa gaa i sin Grav med sin Moders Forbandelse paa sit Hoved, saa skal jeg føle mig rigeligt belønnet ved, at min Søn Thomas skal dø i Lænker som en Martyr for Friheden og for mit Land, hellere end at kjøbe hans Løsgivelse paa saa uværdige og ydmygende Betingelser."

Missionærernes Rapport for Februar 1910.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
James A. Johnson	Aalborg	22	15937	629	9411	960	83	4		2
Isaac A. Jensen	Aarhus	20	14373	332	7187	771	105	1		
James J. Larsen	Kjøbenhavn	21	17529	538	12167	593	73	14		
Ole J. Sitterud	Bergen	13	13551	469	7101	349	88	4	3	7
Søren Andersen	Kristiania	22	13095	198	5443	442	133	7	1	1
Heber J. Hansen	Trondhjem	13	4241	180	1283	173	43	3		1
Totalsum for Missionen		111	78726	2346	42592	3288	525	33	4	11

Indhold:

Et velsignet og virkeligt Hjem 81
Den udødelige Sjæls Herkomst og Fremtid 84
Tankesprog 87
Redaktionelt:
Lunkenhed 88
Dersom din Broder forarger dig 89
Missionsnyheder............... 91
Fra Utah.......................... 93
Søndagsskolernes Program..... 94
Kvindelig Valgret 95
En patriotisk Moder 96
Missionærernes Rapport....... 96

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).